14 ՅՈՒՆՈՒԱՐԻ 1895 Թ.

Ամենայն անգամ՝ երբ աչք իմ՝ ձգում
Առաջիս դըրած չքնաղ պատկերին,
Բերկրութեամբ լցւում է հոգիս տըտում՝
Եւ կեանք է տալիս հաւատն իմ՝ մտքին։

Եւ ասում եմ ես — Ահա մարմնացեալ
Ե՛ւ Հայաստան ե՛ւ Մէր. Թունով չարութեան
Ապառաժ դարձած կարո՛ղ են դարձեալ
Փափկիլ՝ հայ մարդիկ՝ գութ մօրի նըման։

Եւ այս օրերում՝ երբ մենք անխարդախ
Կարօտ ենք սիրոյ, կարօտ հաշտութեան,
Երբ մենք միմեանցից աներկիւղ, անվախ,
Իրար պիտի մեկնենք բազուկ միութեան,

Մեր ատելութեան սառոյցն հալեցնել
Կարող է միայն այն Սիրոյ կըրակ,
Որ այս կրծքի մէջ Աստուած է վառել
Առաքելութեան որպէս սուրբ կըտակ։

Եւ այս կենդանի Հայաստան է միայն
Որ մեզ ապրելու տալիս է խրախոյս
Այն քաղցր յուսով, թէ վերածնութեան
Հեռու չէ եւ մեր պայծառ արշալոյս։

Ե. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ